

‘We zijn veel méér dan ik had dur

Op haar 35ste wil de alleenstaande Sara Coster kinderen. Ze gaat op zoek naar een homo met een kinderwens en vindt er twee: een koppel met wie ze twee zoons krijgt.

“Omdat ik geen goede, langdurige relaties had, was ik bang kinderen te krijgen met iemand die binnen de kort-

ste keren mijn ex zou worden. Ik wilde de kinderen en mijzelf het leed van zo’n scheiding besparen. Tegelijkertijd wilde ik heel graag moeder worden. Ik heb overwogen om alleen een kind op te voeden. Maar ik wist dat ik geen gelukkig mens zou worden wanneer ik die verantwoordelijkheid in mijn eentje moest dragen, waardoor ik een minder leuke moeder zou zijn. Een donor was dus geen optie. Daarom ging ik op zoek naar iemand met wie ik de zorg kon delen. De reden dat ik het liefst een homo als co-ouder wilde, was dat er dan geen andere vrouw kon gaan

moederen over de kinderen, dat hij niet opeens een vriendin zou krijgen met wie hij een gezin zou willen stichten, en dat er geen onderlinge verliefdheden konden ontstaan. Ik besloot een oproep te plaatsen op de site van de vereniging voor homoseksueel ouderschap *Meer dan gewenst*, een site waar homoseksuele wensouders elkaar kunnen vinden. Ik bekeek eerst wat oproepjes en stuitte toen op een leuke van twee mannen. Daar heb ik op gereageerd. Toen ik Simon en Luca ontmoette, wist ik na vijf minuten dat het goed zat. Hoe ze waren, de manier waarop ze het ouderschap zagen, ik voelde meteen een klik met hen, zoals je dat ook in de liefde kunt hebben. We besloten een half jaar te nemen om elkaar en elkaars familie en vrienden te leren kennen. Samen bezochten we het graf van mijn vader en met z’n drieën zijn we naar de ouders van Luca in Italië gegaan. Zat ik op het dakterras te wachten toen de jongens aan de ouders vertelden dat ik de moeder van hun kleinkind zou worden. Ze vonden het geen probleem.”

Met z’n drieën, maar alleen

“De bevruchting regelden we zelf, met een spuit. Simon zou de eerste vader worden. De eerste drie zwangerschappen eindigden

in een miskraam, maar ik durfde Simon en Luca dan niet te vragen om te komen, terwijl zij toch het meest betrokken waren bij de zwangerschap. Op die momenten vroeg ik me weleens af hoe het zou zijn om een partner te hebben. Zou ik me dan niet zo bezwaard hebben gevoeld? Daarna volgden er nog veel meer momenten waarop ik een partner miste. Toen onze eerste zoon net geboren was, bijvoorbeeld.

Ondertussen stond mijn liefdesleven niet stil. Tijdens mijn eerste zwangerschap had ik een vriendje. Ik was vreselijk verliefd op hem, was als een vogeltje dat op het nest haar ei zat uit te broeden en wilde dat iemand wormpjes kwam brengen. Daardoor zag ik niet dat ik veel gekker was op hem dan hij op mij. De onderwerpen zwangerschap en bevalling waren niet bespreekbaar. Achteraf gezien had ik na twee maanden moeten zeggen: ‘Dit kost me meer tranen dan geluk, ik zie hier geen toekomst in.’ Maar ik had behoefte aan een partner, mijn vriendje was er voor mij en de vaders waren alleen maar geïnteresseerd in het kind, dacht ik. Die relatie heeft me veel verdriet gedaan, ook omdat het mij en de vaders voor een tijdje uit elkaar dreef. Ik trok naar dat vriendje toe en was er minder voor hen.”

een gezin ven dromen'

Samen delen

“De afspraak was dat we de zorg voor het kind zouden delen, maar het duurde even voor ik de voordelen van het co-ouderschap zag. Een reden daarvoor was dat mijn oudste te vroeg werd geboren; voor mijn gevoel had die navelstreng nog lang niet mogen worden doorgeknipt. De eerste week mocht hij niet bij me op de kamer, terwijl anderen wel bij hem mochten. Het voelde alsof hij door iedereen van me werd afgepakt. Ik was jaloers op de vaders omdat zij hem in bad konden doen en ik niet, omdat ik een keizersnede had gehad. Het was vreselijk en het zorgde ervoor dat ik het moeilijk vond hem te delen. In die eerste maanden dacht ik alleen maar dat ik nooit had moeten co-ouderen. Ik wist van tevoren dat ik van mijn kind zou houden,

werkte het dus niet. Het moederschap veranderde me. Ik was het niet gewend dat ik het zo lastig vond om te delen, ik vind het juist altijd heel gemakkelijk om te geven. Gelukkig heb ik dat nu weer terug, want bij het tweede kind ging het delen meteen soepel. Toen speelden er vooral praktische problemen. Even boodschappen doen: kinderwagen in twee delen naar beneden, vervolgens kind één, kind twee, luiertas. Als je met z'n tweeën bent en je hebt melk nodig, gaat een van de twee even snel de deur uit. En tussen vijf en acht 's avonds met een baby en een peuter was het soms onmogelijk. Koken met een huilende baby in een draagzak is lastig, en laten huilen in een wipstoeltje vond ik geen optie. Daarom regelde ik soms iemand die voor een paar

‘Ik wilde het liefst een homo co-ouder,
**omdat er dan geen andere vrouw zou
kunnen gaan moederen over de kinderen’**

maar zó veel, daar had ik me geen voorstelling van kunnen maken. Dat kind was van mij en moest voor altijd bij mij blijven, zo lang mogelijk, liefst tot zijn dertigste aan de borst. Zo kende ik mezelf niet: ik zit in de ICT, houd van voetbal en gadgets, ben gewoon een jongetje. Na drie weken borstvoeding zou het wel weer genoeg zijn, dan kon ik weer gewoon naar Ajax. Maar zo

dagen kookte, of rondliep met een huilende baby als ik met de oudste bezig was.”

Loslaten

“De vaders voelden natuurlijk dat ik het in begin het moeilijk vond om mijn zoontje los te laten, maar ze vertrouwden erop dat het goed kwam. Ik deed mijn best zo veel mogelijk te geven, maar het was gevoel versus ►

Als je nadenkt over zelfinseminatie...

Huisje-boompje-beestje is geen vereiste meer wanneer je kinderen wilt. In het donorregister zijn inmiddels veertigduizend donorkinderen geregistreerd. Ziekenhuizen zijn verplicht het register in te lichten bij het verwekken van donorkinderen. Maar er blijven nog genoeg kinderen over die nergens geregistreerd staan: degenen die door zelfinseminatie zijn verwekt.

Donor of co-ouder

Voor je van start gaat, is het belangrijk om te besluiten of je op zoek bent naar een donor of naar een co-ouder. Dan volgen nog talloze andere vragen: wil je een anonieme donor of iemand die een rol speelt in het leven van je kind? Een bekende of onbekende? Op de site van *Meer dan gewenst* (www.meerdangewenst.nl) vind je homo's, stellen en alleenstaanden met een kinderwens die donor of co-ouder willen zijn, of heteromannen die een lesbisch stel willen helpen. Donoren en co-ouders dus. Ook op de site van *Danza* (www.danza.nl) kunnen wensouders en donoren elkaar vinden om samen te co-ouderen.

verstand. Verstand zat opgesloten in de kleedkamer en gevoel stond met dertig vrouw in het veld.

Ik wist bijvoorbeeld dat ik het ouderlijk gezag moest regelen, dat wilde ik ook heel graag. Maar ik kon het gewoonweg niet. Uiteindelijk postte ik de brief om het gezag aan te vragen. Toen ik dat had gedaan, had ik niet langer het gevoel dat ik tekortschoot. De eerste weken kwam ik met mijn zoontje bij de vaders over de vloer, en na vijf weken sliepen we voor het eerst bij hen. Lag hij bij Simon en Luca op de kamer die mij wakker maakten voor de borstvoeding - beetje onhandig leek mij, maar zo wilden zij het graag. Na drie maanden ging ik werken, bracht ik het kindje 's avonds naar hen en

feestdagen en verjaardagen samen. De klasgenootjes van de kinderen vinden het heel normaal dat de jongens twee vaders hebben. Wél bijzonder vinden ze dat de ene vader Italiaans is. En de docenten op school vinden onze gezinssituatie leuk. De kleuterjuf, met hoofddoek, noemt het een verrijking voor de klas. Ik ben blij dat ik heb besloten samen kinderen te krijgen; ik zie nu hoe belangrijk het is dat kinderen van meerdere volwassenen input krijgen. Bij de vaders doen ze andere dingen dan bij mij. De oudste liep voor het eerst bij hen, maar bij mij thuis ging hij kruipen. Bij mij zitten ze heel zoet te knutselen aan tafel, bij de vaders maken ze een parcours om voetjes van de vloer te doen.”

‘Klasgenootjes vinden het heel normaal dat de jongens twee vaders hebben. Wél bijzonder vinden ze dat de ene vader Italiaans is’

ging ik naar huis. Dat was verschrikkelijk. Kwam ik thuis in een donker en leeg huis en moest ik 's nachts ook nog kolven om de borstvoeding op gang te houden. Dan ging ik maar foto's van de baby bekijken, een weblog over hem bijhouden. Eén keer ben ik met een collega naar de kroeg gegaan, maar toen viel ik op de bar in slaap.”

En toen wilde ik een tweede

“Na tien maanden deelden we de zorg volledig. Ik was langzamerhand weer de oude, ging een paar dagen varen met een vriendin en kon daar ook echt van genieten. Dat was het moment dat ik dacht: ik wil een tweede kind. De vaders zeiden meteen ‘ja’ toen ik het voorstelde en we gingen meteen over tot actie. Dit keer met de andere vader. Onze zoons zijn nu vier en zes. We zijn veel meer een echt gezin dan ik had durven dromen. De levens van mij en de vaders zijn zo verweven: mijn broer heeft hen getrouwd, ik ben bij ze in de straat gaan wonen, we gaan samen op vakantie, vieren

Ieder een halve week

“Het is prettig om tijd voor mezelf te hebben. De dagen dat ik de kinderen niet heb, kan ik me beter concentreren op mijn werk en kan ik grotere klussen aan. Op de dagen dat ik de kinderen heb, doe ik al duizend dingen voor ik op mijn werk kom. We kunnen er bovendien alle drie van alles naast doen. Ik heb naast een baan en twee kinderen een boek geschreven. Dat had niet gekund als ik in mijn eentje twee kinderen had gehad. Als ik wil, ga ik alleen op vakantie zonder me schuldig te voelen dat ik anderen opzadel met twee kleine kinderen. We hebben ons elk ingesteld op een halve week met de kinderen, maar als ik ze soms ineens heel erg mis, schuif ik gewoon bij Simon en Luca aan om mee te eten. Met de liefde gaat het sinds kort ook goed, ik heb de man van mijn leven ontmoet, ook bij hem wist ik meteen: dit is voor altijd. Ik ken hem al 25 jaar, dus we hadden samen kinderen kunnen hebben. Maar ik blijf blij met mijn keuze voor Simon en Luca.” ■

Juridisch

Notaris H el ne Faasen: “Sara volgde de geijkte weg: erkennen tijdens de zwangerschap bij het gemeentehuis en het regelen van het gezag (aanvragen bij de rechtbank, www.rijksoverheid.nl; bij gezag en voogdij), omdat ze het ouderschap met de vaders wilde delen. Maar er zijn ook vrouwen of stellen die een anonieme donor hebben, of donoren die geen verantwoordelijkheid willen. Daarom is het belangrijk dat je voor je begint bij een advocaat of notaris de zaken juridisch regelt. Sommige mensen hebben zo'n grote kinderwens dat ze allang blij zijn als ze een donor hebben gevonden. Daardoor zijn ze geneigd verschillen in de wensen van ouders en donoren onder het tapijt te schuiven. In de praktijk gaat dit vaak mis. Dus: neem de tijd, leer elkaar goed kennen en maak een afspraak met een jurist om je te laten voorlichten.”

De wens en de vaders, Sara Coster, € 17,50 (Uitgeverij LJ Veen).